

ἀλλ' ἡ φύσις αὐτὴ ἀνυψουμένη καὶ ἐξευγενιζομένη ὑπὸ τῆς καλλισθησίας καὶ νοημοσύνης τοῦ καλλιτέχνου. Τοιοῦτόν τι ἐξετέλεσεν ὁ Φειδίας ἐν τῇ ἐποχῇ τοῦ Περικλέους, τοιοῦτο καὶ ὁ Ραφαήλ ἐν τῇ ἐποχῇ τοῦ Ἰ Λέοντος.

Γ. Ε. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ.

Π Ο Ι Η Ξ Ι Ξ .

Ο ΕΡΝΑΝΗΣ.

Ὅταν μίαν ἡμέραν εἰς ἐποχὴν δυστυχῆ προγρα-
φῶν καὶ κινδύνων ἐπορεύθην κατὰ τὸ σύνθημα νὰ
ἐπισκεφθῶ τὸν Κ. Γεώργιον Παράσχον, προγεγραμ-
μένον, τὸν εὔρον γράφοντα. Ἀφοῦ ἀνεκοινώσαμεν
εἰς ἀλλήλους εἰδήσεις θλιβεράς καὶ ἐκλαύσαμεν ἐπὶ
τῇ μνήμῃ μαρτύρων προσφιλῶν, προσεπαθήσαμεν
νὰ μετατρέψωμεν τὸν ροῦν τοῦ διαλόγου, ἀφαιρού-
μενοι εἰς ἄλλα εὐτυχεστέρα ἀντικείμενα, καὶ ὁ Κ.
Παράσχος μοι ἀνήγγειλεν ὅτι ἀσχολεῖται εἰς τὴν
μετάφρασιν τοῦ Ἐρνάνη, ἧς μοι ἐπρότεινε εὐμενῶς
νὰ ἀναγνώσῃ μέρη τινά. Ὁμολογῶ ἐν χριστιαν-
ικῇ ταπεινοφροσύνῃ ὅτι κατ' ἀρχάς, ὅταν ἤκουσα
τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐπιχείρησιν, ἐδίστασα ὀλίγον
ἐν ἐμοὶ περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Ἐγνώριζα πρὸ πολλοῦ
τὰ ἔργα τοῦ Κ. Παράσχου, καὶ ἐθεώρουν ἤδη αὐ-
τὸν ὡς ἓνα τῶν μᾶλλον διακεκριμένων ποιητῶν
μας, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἐγνώριζα καλῶς καὶ τὸ δρα-
ματικὸν ἀριστούργημα τοῦ Βίκτωρος Οὐγῶ, καὶ
ἤξευρα πόσον ἀνυπέβλητα προσκόμματα παρου-
σιάζει καὶ εἰς τὸν ἐμπειρότερον μεταφραστὴν. Ὅτι
ιδίως χαρακτηρίζει τὴν ποίησιν τοῦ Οὐγῶ εἶναι ἡ
ἀπίστευτος εὐστροφία τῆς γλώσσης, τὸ συνεσταλ-
μένον καὶ πρωτότυπον τῆς ἐκφράσεως, ἡ ὑπερχεί-
λησις τῆς ἀρμονίας, καὶ, τὸ κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον,
δὲν εἶχον οὐδέποτε μεγάλην πεποίθησιν εἰς τὰς
ποιητικὰς ἀρετὰς τῆς ἀμορφώτου ἔτι γλώσσης μας,
καὶ δι' αὐτὸ ἐθεώρουν τὴν μετάφρασιν τοῦ Ἐρνάνη
ἐλληνιστὶ ὡς τὸν μετεμφισμὸν πολυτελοῦς Ἰσπα-
νοῦ Μαρκησίου εἰς τραχὺν ὄρειον τῆς Ἀκαρνανίας.

Ἴδου αἱ αἰτίαι διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐπέισθην ἐκ
προοιμίου περὶ τοῦ κάλλους τῆς μεταφράσεως, καὶ
τοι γνωρίζων τὴν ἰκανότητα τοῦ μεταφραστοῦ,
καὶ ἰδοὺ διατὶ ἀνέμενον ἐν ἐναγωνίῳ προσδοκίᾳ νὰ
πληροφορηθῶ, ἂν οἱ φόβοι μου ἦσαν βάσιμοι. Ἡρ-
χισεν ὁ Κ. Παράσχος ν' ἀναγνώσκῃ, καὶ ἠπόρουν,
ἐξηκολούθησε καὶ ἐθαύμαζον, ἐτελείωσε καὶ ἐδά-
κρουν ὑπὸ συγκινήσεως. Ἀληθῶς ἡ μετάφρασις του
ἦτον ἀπὸ τοῦ πρώτου στίχου ἄχρι τοῦ τελευταίου

ἔντονος, εἰκονικῆ, γλαφυρὰ, σαφῆς, καὶ ἐνταυτῶ
πιστῆ καὶ παρὰ πόδας ἀκολουθοῦσα τὸ πρωτότυ-
πον. Οὔτε μία καλλονὴ τοῦ Γαλλικοῦ ἀριστουργή-
ματος εἶχεν ἀπολεσθῆ ἢ ἀμαυρωθῆ, ἐξ ἐναντίας μά-
λιστα, ἀνευ ὑπερβολῆς, πολλάκις αἱ ἰδέαι τοῦ Οὐγῶ
εἰς τὴν μετάφρασιν ὡς εἰς χωνευτήριον καθίσταντο
λαμπρότεραι, καὶ εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ ἐνοήσῃ
ὅτι ποιητὴς μετέφραζε ποιητὴν, ὅτι καρδία ἐμάν-
τευε καρδίαν. Οὔτε εἰς ἓνα στίχον ὁ Κ. Παράσχος
εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀπομακρυνθῆ τοῦ κειμέ-
νου, καὶ νὰ ὑπεκφύγῃ διὰ στρατηγήματος τὰς δυσ-
χερείας. Ἐπάλαισε στῆθος μὲ στῆθος πρὸς τὴν
γλώσσαν καὶ τὴν ποίησιν τοῦ Οὐγῶ, καὶ δὲν ἠττή-
θη. Τὰ πλέον πολυσύλλαβα Ἰσπανικὰ ὀνόματα, οἱ
παραδοξότεροι τίτλοι, ἡ ῥωμαντικὴ φρασεολογία
τοῦ κειμένου μετεφέροντο ὡς ἐκ θαύματος εἰς τὸ
δύσχηστον ἡμῶν ἰδιῶμα.

Τοιαύτη εἶναι ἡ μετάφρασις, τὴν ὁποίαν ὁ Κ.
Παράσχος εὐηρεστήθη καλοκαγάθως νὰ παραχωρή-
σῃ εἰς τὴν Χρυσάλλιδαν, κοσμῶν τὰ πρῶτα φύλλα
αὐτῆς. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ Χρυσάλλις, ἡ τρυφηλὴ
αὐτὴ ἐρωμένη παντὸς ἄνθους, θὰ κάμῃ οὐχὶ μόνον
χρῆσιν ἀλλὰ κατάρχησιν τῆς ἀδείας ταύτης. Ἴσως
διὰ τοῦτο παραπονεθῆ ὁ Κύριος Παράσχος, ἀλλ' οἱ
ἀναγνώσται, εἴμεθα ἐκ προοιμίου βέβαιοι, δὲν θὰ
παραπονεθῶσι. Σήμερον, ὡς ἀπόγευμα τοῦ ὄλου,
δημοσιεύομεν τὴν δευτέραν σκηνὴν τῆς πρώτης
πράξεως, μίαν τῶν ὠραιότερων τοῦ δράματος, πλή-
ρη ὕψους καὶ περιπαθείας.

Ὁ Ἐρνάνης υἱὸς εὐγενοῦς προγεγραμμένου, ἀνα-
τραφεὶς ἐπὶ τῶν ὀρέων καὶ διοικῶν διόσημον συμ-
μοριαν γενναίων ληστῶν ἀγαπᾷ τὴν Δόνα Σόλα,
ὠραίαν καὶ εὐγενῆ Ἰσπανίδα, μεμνηστευμένην δια-
ταγῇ τοῦ βασιλέως Καρόλου μὲ τὸν θεῖόν της Σίλ-
βαν, γέροντα ἐξηκοντούτη, ὅστις τὴν ἀγαπᾷ, ὡς
ἂν ἦτο μόνον εἰκοσαετής. Ἡ ἐπομένη σκηνὴ εἶναι
διάλογος μεταξὺ τῶν δύο ἐραστῶν, ἀποπνεῶν ἔρωτα
ἀφελῆ ἐνιαχοῦ καὶ ἐνιαχοῦ ὑψηλόν, φέροντα συγκίνη-
σιν ἅμα καὶ θάμβος εἰς τὸν ἀναγνώστην. Διὰ νὰ πει-
σθῇ πᾶς περὶ τούτου ἄς ἀναγνώσῃ, καὶ θὰ ἴδῃ ἂν
θὰ ἦναι στεγνοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του περὶ τὸ τέλος.

Α. Σ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ, ΕΡΝΑΝΗΣ.

▲ ΟΝΑ ΣΟΛΑ. (τρέχουσα εἰς ἀπάντησίν του).
Ἐρνάνη!

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Δόνα Σόλα, σύ! σὺ πάλιν ἡ ἰδίᾳ,

Κ' ἡ συμπαθὴς αὐτὴ φωνή, φωνὴ σου θεοπεσία!
ὦ, πῶς ἡ μῆτρα μὲ πλανῆ μακρὰν τοιοῦτου κάλλους;
Ἐχω ἀνάγκην ἀπὸ σέ, νὰ λησμονῶ τοὺς ἄλλους.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Χριστέ μου ! είσαι κάθουρος ! Λοιπόν, Ἑρνάνη, βρέχει ;

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Οὐδὲ ἤξεύρω.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ. (θίγουςατὰ φορέματά του)

Πλὴν εἶπέ, κρυούεις ;

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Τίς προσέχει ;

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Κἄν, δὲς με τὸν μανδύαν σου.

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Ὡ Σόλα περιλιμένη,

Εἰπέ με, ὅταν ἤρεμῆς τὴν νύκτα κοιτωμένη,
Καὶ τὰ περὰ του ἐπὶ σὲ ὁ ὕπνος ἐνῶ σείει,
Γλυκοφιλεῖ τὰ χεῖλιά σου, τοὺς ὀφθαλμούς σου κλείει,
Κρυφὸς σὲ λέγει ἄγγελος πῶς μειδιᾷς γλυκεῖα
Εἰς ὄσους λησμονεῖ τὸ πᾶν καὶ πλήττ' ἢ δυστυχία ;

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Ἑρνάνη, πόσον ἤργησες ! πλὴν λέγε με, στοχάσου
Μήπως κρυούεις ;

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Τίς ; ἐγώ ! φλογίζομαι σιμά σου !

Ἄ, ὅταν ἔρωσ βάσκανος τὸ μέτωπόν μας καίη,
Ὅταν τὸ στῆθος πλημμυρῆ καὶ τρικυμίας πνέη,
Τίς ἐξετάζει ἂν περνᾷ ἐν νέφος εἰς τὰ ὕψη,
Καὶ τρικυμίας δύναται ἢ ἀστραπᾶς νὰ ρίψη ;

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ. (λαμβάνουσα τὸν μανδύαν του)

Ὡ, ἔλα τὸν μανδύαν σου, τὸ ξίφος σου, Ἑρνάνη !

ΕΡΝΑΝΗΣ. (θεῶν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ξίφους)

Ποτέ τὸ ξίφος φίλη μου καὶ σύντροφος ἐν πλάνη. —
Λοιπόν, αὐτὸς ὁ γέρον δούξ, ὁ ἐκλεκτός σου, τώρα,
Ὁ θεός σου, δὲν εἶν' εἰδῶ ;

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Εἶν' εἰδικὴ μας ὥρα.

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Ναί, ὦ ρα ! φθάνει δι' ἡμᾶς τί ἄλλο ; τὸσον φθάνει
Κατόπι, λησμονεῖ κανεῖς ἢ πρέπει ν' ἀποθάνη.
Ναί, μία ὥρα, ἄγγελε, μία στιγμὴ μαζὶ σου
Εἶν' ἢ ζωὴ ἐλόκληρος κ' αἰῶνας παραδείσου.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Ἑρνάνη !

ΕΡΝΑΝΗΣ. (Μετὰ πικρίας).

Τί εὐτύχημα ὁ γέρον δούξ νὰ φύγῃ !

Ὡς κλέπτῃς ὅστις ἐντρομός ξένην αὐλὴν ἀνοίγει,
Ἐμβάζειν μόλις, σ' ἀπεντῶ καὶ ὑποκλέπτω μίαν
Ἄκτινα τῶν βλεμμάτων σου, τῶν λόγων σου μαγεῖαν,
Καὶ εἶμαι, εἶμαι εὐτυχῆς, καὶ μὴ ζηλεύουσι ἕδη,
Διότι τὸν ὑπέκλεψα καὶ θάνατον μὲ δίδει !

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Ὡ, μετριάσου !

(Δίδουσα τὸν μανδύαν εἰς τὴν θεράπαιναν)

Στέγνωσε, Λουίζα, τὸν μανδύαν.

(Ἡ Λουίζα ἐξέρχεται ἢ δὲ Δόνα Σόλα κάθηται νεύουσα πρὸς τὸν Ἑρνάνη νὰ πλησιάζῃ.)

Ἐδῶ, Ἑρνάνη μου.

ΕΡΝΑΝΗΣ. (Χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ)

Ὁ δούξ δὲν εἶν' εἰς τὴν οἰκίαν !

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ (μειδιῶσα)

Ὅποιον ὕψος !

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Ἐφυγε !

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Ἀγάπη μου γλυκεῖα,

Ἄς μὴ σκεφθῶμεν δι' αὐτὸν.

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Ὡ, θὰ σκεφθῶ, Κυρία !

Αὐτὸς ὁ γέρον . . . σ' ἀγαπᾷ, ὠρίσθης δέσποινά του,
Καὶ, χθὲς ἀκίμη, ἔλαβες τὸ πρῶτον φίλημά του.
Νὰ μὴ σκεφθῶμεν δι' αὐτὸν !

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ. (Μειδιῶσα)

Αὐτὸ σὲ θλίβει, φῶς μου ;

Φίλημα θεῖου ! ἤραμον ! σχεδὸν ὡς τοῦ πατρός μου !

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Συζύγου μᾶλλον, ἑραστοῦ, καρθέρου τῆς ζωῆς σου.

Θὰ γίνης σύζυγος αὐτοῦ κυρία, συλλογίσου ! . . .

Ὡ τὸ σαθρὸν γερόντιον ! μὲ κεφαλὴν σκυμμένην
Ἐνῶ ἀρχίζει τὴν ὁδὸν τὴν ἡδὴ κεκλεισμένην,
ἔχει ἀνάγκην γυναικὸς, καὶ, φάσμα παγωμένου,
Λαμβάνει κόρην νεαρὰν. Τὸν ἀπομωραμένον !
Ἐνῶ τὴν μίαν χεῖρά του εἰς γάμον σὲ προβάλλει,
Δὲν βλέπει πῶς τὸν θάνατον νυμφεύεται ἢ ἄλλη.
Τοὺς ἔρωτάς μας ἐρχεται νὰ θορυβήσῃ. . . Γέρον,
Εἰς νεκροθάπτῃν ὑπαγε τὸ σάβανόν σου φέρων !
Ποῖος τὸν γάμον ἐνεργεῖ ; ἢ τίς τὸν ἐπιβάλλει ;

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Τὸν ἀπατεῖ ὁ βασιλεὺς.

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Ὁ βασιλεὺς ! Ἐστάλη

Καὶ ὁ πατήρ μου εἰς σφαγὴν ὑπὸ τοῦ ἐδικοῦ του.

Ἐὰν δ' ἐπέρασαν καιροὶ ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου,
Πρὸς τοῦ τυράννου τὸν υἱὸν, πρὸς τὴν σκιάν του ἴσως,
Τὴν χήραν, τοὺς οἰκίους του ἀχμαῖον τρέφω μίσος.
Αὐτὸς ἀπέθανεν, ἀλλὰ πρὶν τὴν ζωὴν νοήσω
Ὁρκίσθη ἐπὶ τοῦ υἱοῦ αὐτὸν νὰ τιμωρήσω.
Παντοῦ σ' εἰζήτουν, Κάρολε, μονάρχα Καστιλλίας !
Χωρίζε μίσος ἄσπονδον τὰς δύο μας οἰκίας.
Συνῆψαν πάλην οἱ γονεῖς ἀγρίαν, σκληροτάτην
Τριάκοντα ἐνιαυτούς ἀπέθανον εἰς μάτην.
Ζῆ, ζῆ τὸ μίσος δι' αὐτοὺς εἰρήνην δὲν ἐφάνη,
Διότι ζοῦν τὰ τέκνα των καὶ ὁ ἀγὼν αὐξάνει.

Ἄ ! σὺ λοιπὸν τὸ ἔγκλημα ζητεῖς τοιοῦτου γάμου !

Καλὰ σ' εἰζήτουν, καὶ ἰδοῦ. πατεῖς τὰ σύνορά μου !

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Μ' ἐμπνέεις τρόμον.

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Μὲ σκληρὰν κατάραν φορτωμένους,

Ἐμπνέω τρόμον κ' εἰς ἐμὲ κ' εἰς ἔθνον μου τὸ γένος.
Ἄκουσε, νέα ὁ θνητὸς ἐν σύζυγον λαμβάνεις,
Ὁ Ροὺ Σίλθας, θεὸς σου, καλεῖται δούξ Παστράνης,
Ἀραγωνίας πρῶτιστος καὶ κόμης Καστιλλίας.
Ἀντὶ τῶν δώρων δύναται τῆς πλάνου ἡλικίας
Νὰ σὲ προσφέρῃ θησαυροὺς τοιοῦτων κοσμημάτων,
Ὡστε νὰ λάμπῃς κ' ἐμπροσθεν βασιλικῶν στεμμάτων.
Εἰς γένος, δόξαν, ἑπαισιν καὶ πολυτιμούς κτήσεις
Νὰ τὸν φθονήσῃ δύναται καὶ ὕψος βασιλείσης.
Τοιοῦτος εἶναι· ἀλλ' ἐγὼ δασώδεις τρέχω τόπους,
Ὅπου παίδιον ἔφυγα ἀνέστιος, γυμνόπους·
Ἄλλ' ἴσως εἶχον ὡς αὐτὸν οἰκόσημον κανένα,
Ὅπου θαμβόνουν αἵματος σημεῖα ξηραμένα,
Καὶ ἴσως ἔχω δίκαια ἐντὸς πυκνῆς σκοτίας,

Ὅπου τοῦ ἱκρίωματος καλύπτει ὁ μανδύας,
Καὶ θέλουν, ἄδικος ἐλπίς εἰδὲν μ' ἀπατήσῃ,
Μετὰ τοῦ ξίφους ἀπ' αὐτῆς τῆς θήκης ἐκπηδήσει.
Ἐν τούτοις, μοῖρα φαιδωλὴ δὲν μ' ἔδωκεν ὡς τώρα
Εἰμὴ ἀέρα, φῶς, νερὸν, κοινὰ τοῦ πλαστού δωρα.
'Ἐν μέσῳ τώρα τοῦ δουκὸς κ' ἐμοῦ θ' ἀποφασίσης·
Ἐκείνον θέλεις νυμφευθῆ; ἐμὲ θ' ἀκολουθήσῃς;

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ.

Σ' ἀκολουθῶ.

ΕΡΝΝΑΗΣ.

Καὶ μεταξὺ συντρόφων τραχυτάτων,
Ποῦ πρὸ πολλοῦ ὁ δῆμιος γνωρίζει τὸνομά των,
Ποῦ δὲν ἀμβλύνοι τίποτε τὰ σιδηρᾶ των στήθη,
Καὶ ὅλοι αἶμα ἐκδικοῦν ἔπου σκληρῶς ἐχούθη,
Θὰ ἔλθῃς σ π ε ῖ ρ α ν, ὡς λαλοῦν, νὰ ἐδηγῆς ἀνόμων,
Διότι — δὲν τὸ ἀγνοεῖς — εἶμαι ληστής τῶν δρόμων!
Ἐνῶ τὸ πᾶν μ' ἔδωκεν ἐντὸς τῆς Ἰσπανίας,
Ἐγὼ, εἰς δάση σκοτεινὰ, εἰς μαύρας ἀκρωρείας
Κ' εἰς βράχους, ἔπου ἀετὸς φοβεῖται νὰ πατήσῃ,
Τὴν Καταλὼν ἔστερεζα νὰ μὲ φιλοξενήσῃ.
Οἱ μάχημαί της ὄρεινοί μ' ἀνέθρεψαν παιδίον,
Καὶ χιλιάδες τώρα τρεῖς πολεμιστῶν ἀνδρείων,
Ἄν ἀκουσθῆ τὸ κέρασ μου εἰς βράχους νὰ σημαίη,
Προφθάνουν ... Τρέμεις! νὰ σκεφθῆς καιρὸς ἀκόμη μένει.
Εἰς βράχους θὰ μ' ἀκολουθῆς κ' εἰς φάραγγας δρυμῶνων
Μὲ ἄνδρας εἰκονίζοντας τὴν ὄψιν τῶν δαιμόνων.
Θὰ ὑποπτέης τὴν φωνὴν, τὸ βλέμμα, τὰς κινήσεις·
Εἰς γλῶσιν θ' ἀναπαύεσαι, εἰς χεῖμαρῶν θὰ σβύσης
Τὴν δίψαν, καὶ ὀηλάζουσα βρέφος κανὲν σιμά σου,
Θ' ἀκούης σφαίρας νὰ φουσῶν περὶ τὰς ἀκοάς σου.
Θὰ ζῆς πλανητὴς μετ' ἐμοῦ, φυγὰς, καὶ μετὰ τρόμου
Θὲ ν' ἀναβῆς ἔπου κ' ἐγὼ, ἐπὶ τῆς λαμπιτόμου.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ,

Σ' ἀκολουθῶ.

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Ὁ δούξ γνωστὸς εἰς πλοῦτον, γαίας, φήμην·
Ὁ δούξ δὲν ἔχει ὄνειδος εἰς τοῦ πατρὸς τὴν μνήμην·
Ὁ δούξ ἰσχύει, καὶ ὁ δούξ νυμφίος προσφιλέης σου,
Σὲ δίδει τίτλους, θησαυρούς...

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ.

Ἀναχωρῶ μαζῆ σου.

'Ἐρνάνη, μὴ τὸ μέγεθος τῆς ἀποφασίσεώς μου
Ἐλέγξῃς. Εἶται δαίμων μου ἢ φύλαξ ἄγγελός μου;
Δὲν τὸ ἤξεύρω, πλὴν, εἰκὼν πιστῆς σου θεραπείνης,
Ἢμ' ἐδική σου. Διὰ τί; Δὲν ἔχω τέρψιν ἄλλην,
Πλὴν νὰ σὲ βλέπω διαρκῶς, καὶ νὰ σὲ βλέπω πάλιν,
Καὶ νὰ σὲ βλέπω πάντοτε. Τὸ βῆμά σου ἐκλείπει,
Καὶ τῆς καρδίας μου θαρρῶ πῶς σταματοῦν οἱ κτύποι.
Φεύγεις, καὶ φεύγω μετὰ σοῦ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου·
Πλὴν ἀντηχεῖ τὸ βῆμά σου τὸ τόσο λατρευτὸν μου,
Καὶ τότε συναισθάνομαι, ὡ ἔκστασις καὶ πλάνη!
Πῶς ζῶ, πῶς ἡ καρδία μου ἐπέστρεψεν, Ἐρνάνη!

ΕΡΝΑΝΗΣ. (Ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν)

ὦ ἄγγελε!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ.

Τὴν αὔριον ἔλθε μὲ συνοδίαν,
Μεσάνυχτα! ὦ, πρόσωπε, θὰ μὲ ἰδῆς ἀνδρείαν.
Θέλεις κτυπήσει τρεῖς φοραῖς.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ

(κατὰ τὴν Ἀθ' τοῦ ἔτους.)

Εἰς τὸν προθάλαμόν σας περιλυτο ἐμβάϊον
Μὲ μάτι θαυρασμένον, μὲ πρόσωπο ὄχρῳ,
Γιατὶ νὰ σὰς χαρίσω δὲν ἔχω τὸ καῦμένο,
Οὐδ' ἓνα λουλουδάκι μυρσίνης δροσερό.

Μόνον νὰ ζῶ ἡ μοῖρα μου ἔγραψε, καὶ μόνον
Εἰς τῆς ζωῆς τὸν δρόμον θλιμμένο περπατῶ,
Πλὴν σήμερον ἐμπρὸς σας τὰ χέρια μου σταυρώνω,
Καὶ ψάλλω τὸ ψωμάκι ἀλλὰ δὲν τὸ ζητῶ...

Τῆς μοῖρας ἀποπαῖδι, σὰν φθινοπόρου φύλλο,
Τὸ ἄσκοπό μου βῆμα ἐδῶ κ' ἐκεῖ πλανῶ,
Κάνεις δὲν μ' ἀγαπάει, κάνεις δὲν μ' ἔχει φίλο,
Γιατὶ δὲν ἔχω μᾶνα καὶ εἶμαι ὀρφανό!

Δὲν ἔχω μᾶνα! Μέσα σ' αὐτὰ τὰ τρία λόγια,
'Ἐρήμωσις καὶ πείνα καὶ κρῖο κατοικεῖ,
Μοῦ ψάλλουν καὶ τὰ τρία φρικτῶδη μοιρολόγια,
Σ' ἀγρία τοιαυτὴν φρενήρη μουσική.

'Ἄλλα παιδιὰ σὰν βλέπω ἐκεῖ ποῦ διακονεῖται,
Νὰ λάμπουν στὸ μεταξί, χαρούμενα, εὐτυχῆ,
'Ἀπ' ὅλα τὰ καλὰ τους τὴ μᾶνα τους ζηλεύω...
— Ἄχ! πῶς θὰ σ' ἀγαποῦσα, μανουλά μου φτωχῆ.

Δὲν πρόφθασ' ἡ καῦμένη φιλιὴ νὰ μοῦ χαρίσῃ,
Οὔτε νὰ μὲ χαϊδέσῃ, οὔτε νὰ μ' εὐχηθῆ...
'Ἀλλοῖμονον, εἰς ἔποιον στὸν κόσμον τοῦτον ζήτη
'Ἀπ' τὴν καλὴν του μᾶνα χωρὶς νὰ φιληθῆ.

Προχθὲς σ' ἓνα λειθάδι, παιδιὰ εὐτυχησμένα,
'Ἐνα παιγνίδι ὅλα ἐπαίζανε κοινά.
— Μὲ παίζετε, τοὺς εἶπα, μὲ παίζετε κ' ἐμένα;
— Δὲν παίζετε, μοῦ εἶπαν, ἡμεῖς μὲ τ' ὀρφανό!...

ὦ, εἶθε, σὰν λουλούδια στῆς γῆς τὸ περιδῶλι,
Καθένας σας νὰ πέρηθῃ δροσιὰ ἀπ' τὸν οὐρανό,
Εἶθε νὰ ἔχουν μᾶνα στὸν κόσμον τοῦτον ὅλοι,
Κ' ἐγὼ νὰ ἦμαι μόνον γιὰ ὅλους ὀρφανό!

ΜΑΡΙΑ...

ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Περὶ ἡλθῆς: Aroldo.—Elisir d'Amore.—Tra-
viata.—Ebreo.—Don Checco.—Ernani.

Ἐὰν ἐπεσεκέφθητε ποτὲ τὴν χώραν ὅπου ἀνθεῖ
ἢ πορτοκαλλέα, θὰ ἀπηντήσατε βεβαίως μετα-
βαίνων ἀπὸ Σικελίας εἰς Νεάπολιν, εἰς τὸν ὑπὸ δαι-
μόνων κατοικούμενον ἐκεῖνον παράδεισον, ὡς ἔλεγον